

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823010669
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Horvátová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3823010669.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Lucie Horvátovej a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Juraja Valáška v trestnej veci obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX, t. č. na slobode, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písm. c) Tr. zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 26T/19/2023 zo dňa 27. novembra 2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17. apríla 2024 v Trenčíne jednohlasne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie obžalovanej A. B. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 26T/19/2023 zo dňa 27. novembra 2023 bola obžalovaná A. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej iba „obžalovaná“) na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske sp. zn. Pv 136/23/3305 zo dňa 11. septembra 2023, doručenej Okresnému súdu Prievidza 12. septembra 2023, uznaná za vinnú z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

hoci jej zo zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojej dcéry mal. A. B., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 4P/22/2017-58 zo dňa 12.10.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.11.2017 jej bola určená vyživovacia povinnosť k dcére mal. A. B., nar. XX.XX.XXXX vo výške 50 € mesačne, ktorú je povinná platiť vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred do rúk otca E. B. s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku a následne rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 6P/50/2022-83 zo dňa 22.02.2023, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.03.2023 bola zvýšená jej vyživovacia povinnosť zo sumy 50 € mesačne na sumu 100 € mesačne s účinnosťou od 01.11.2022, túto povinnosť si v D. a všade tam, kde sa zdržiavala úmyselne neplnila v období od 01.02.2023 doposiaľ, s výnimkou mesiacov, za ktoré výživné uhradila tým, že hoci bola v období od 01.11.2022 do 16.03.2023 zamestnaná na pracovný pomer u jedného zamestnávateľa a z výkonu tohto zamestnania mala dostatočný príjem na plnenie vyživovacej povinnosti, vyživovaciu povinnosť zamestnávateľovi nenahlásila a ani si ju sama v mesiacoch február 2023 a marec 2023 neplnila a pracovný pomer bol ukončený dohodou, následne hoci bola od 16.03.2023 do 18.04.2023 práceneschopná, poberala nemocenské dávky v dostatočnej výške na plnenie si vyživovacej povinnosti, vyživovaciu povinnosť si neplnila, potom od 19.04.2023 do 30.04.2023 nebola nikde zamestnaná, nebola evidovaná na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie a nevykonávala ani podnikateľskú činnosť, od 01.05.2023 do 15.05.2023 pracovala na základe dohody o pracovnej činnosti u jedného zamestnávateľa a hoci z výkonu tohto zamestnania nemala dostatočný príjem na plnenie si vyživovacej povinnosti, nepokúsila sa nájsť si iné vhodné zamestnanie ani prostredníctvom Úradu práce, sociálnych vecí

a rodiny a toto zamestnanie bolo ukončené dohodou, následne od 16.05.2023 do 25.06.2023 nebola nikde zamestnaná, nebola evidovaná na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny a ako uchádzača o zamestnanie a nevykonávala ani podnikateľskú činnosť, od 26.06.2023 do 31.07.2023 bola evidovaná na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie, pričom bola vyradená z evidencie uchádzačov pre nedostavenie sa na úrad, a počas tohto obdobia tiež poberala dávky v nezamestnanosti v dostatočnej výške na plnenie si vyživovacej povinnosti, vyživovaciu povinnosť si neplnila, od 17.08.2023 do 23.08.2023 bola zamestnaná u ďalšieho zamestnávateľa, pričom pracovný pomer bol ukončený v skúšobnej dobe pre neospravedlnené absencie, pričom na výživnom zaplatila otcovi svojej dcéry E. B. v mesiaci máj 2023 sumu 200 € a v mesiaci august 2023 okrem bežného výživného aj sumu 50 €, čím zostala na výživnom za obdobie od 01.02.2023 doposiaľ, s výnimkou mesiacov, za ktoré výživné zaplatila, dlhovať otcovi svojej dcéry E. B. sumu vo výške 600 €, a čin spáchala, hoci bola trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/14/2022-178 zo dňa 18.02.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.03.2022, odsúdená za prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Trestného zákona.

Za to bola odsúdená podľa § 207 odsek 3 Tr. zákona, s použitím § 38 odsek 2 Tr. zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov nepodmienečne, so zaradením na jeho výkon podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho oznámení (vyhlásení na hlavnom pojednávaní v prítomnosti obžalovanej a intervenujúceho prokurátora) podala obžalovaná odvolanie, ktoré do konania verejného zasadnutia krajského súdu neodôvodnila.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovanej, ktoré sa konalo za splnenia všetkých procesných podmienok v zmysle ustanovenia § 293 odsek 5 Tr. poriadku v neprítomnosti obžalovanej, prokurátorka krajskej prokuratúry právom konečného návrhu uviedla, že odvolanie obžalovanej navrhuje zamietnuť, pretože nie je dôvodné.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. poriadku, na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej je prípustné, podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste, avšak nie je dôvodné.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu posudzovaného trestného činu zistil, že napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo súladne s Trestným poriadkom, a v ktorom nedošlo k takým chybám, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na objasnenie skutkového stavu veci alebo k porušeniu práv obžalovanej na obhajobu.

Krajský súd taktiež nemal žiadne pochybnosti o dôvodnosti výroku o vine obžalovanej z napadnutého rozsudku, keďže takýto jednoznačný záver vyplynul zo zákonným spôsobom vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní. Okresný súd vykonal všetky zabezpečené dôkazy potrebné pre objektívne posúdenie žalovaného skutku a tieto následne v súlade s ustanovením § 2 odsek 12 Tr. poriadku náležite vyhodnotil jednotlivito, ako aj v ich súhrne, pričom dospel k správne a nepochybnému záveru o vine obžalovanej. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa kritériá pre jeho označenie za arbitrárne, či podobne nedostatočne odôvodnené, keďže obsahuje výstižné hodnotenie všetkých podstatných skutočností potrebných pre rozhodnutie o vine aj treste. Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Tr. poriadku v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, pričom správne poukázal na to, že obžalovaná sa počas inkriminovaného obdobia dopúšťala protiprávneho konania vo forme zanedbania povinnej výživy vo vzťahu k svojej maloletej dcére A., nepoučila sa z predchádzajúceho odsúdenia, kedy bola súdne trestaná pre totožný trestný čin, ani požadovaným

spôsobom nezmenila vedenie svojho života aspoň sčasti v tom smere, aby si plnila svoju jedinú vyživovaciu povinnosť k dcére riadne a včas. Súd prvého stupňa správne a dôvodne poukázal aj na bezpochyby preukázanú subjektívnu stránku skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, a teda preukázaný úmysel zo strany obžalovanej sa predmetného trestného činu dopúšťať, keď objasnil, že aj v období, keď obžalovaná príjem mala, nehradila riadne výživné, a keď bola bez príjmu, nesnažila sa zamestnať, ale sa uspokojila s tým, že jej náklady na živobytie (vrátane cigariet a alkoholu) zabezpečoval partner. Vierohodnosť všetkých na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov nebola žiadnym podstatným spôsobom spochybnená, napokon aj obžalovaná uviedla, že si je vedomá dlhu na výživnom a má snahu ho s pomocou partnera vyplatiť, k čomu však, ako vyplynulo z aktuálnych informácií oprávneného E. B., doposiaľ nedošlo.

Rovnako je nutné prisvedčiť aj dôvodnosti výroku o treste napadnutého rozsudku, pretože súd prvého stupňa zohľadnil tak pri druhu, ako aj výmere trestu odňatia slobody všetky všeobecné aj individuálne zásady platné pre ukládanie trestov v zmysle § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona. Správne vychádzal zo zistenia o neprítomnosti poľahčujúcich, či priťažujúcich okolností v danom prípade, a teda pri úvahách o primeranej výmere trestu bola pre neho smerodajná základná trestná sadzba prečinu zanedbania povinnej výživy podľa

§ 207 odsek 3 Tr. zákona v rozpätí od 1 do 5 rokov. Zodpovedá skutočnosti, že obžalovanej bolo dôvodné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, pretože predchádzajúcim odsúdením (ktoré tvorí súčasť skutkovej i právnej vety napadnutého rozsudku) uložený iba výchovný podmienečný trest odňatia slobody nemal na obžalovanú požadovaný účinok v tom zmysle, aby sa už nedopúšťala v budúcnosti trestnej činnosti. Pri zohľadnení všetkých zistených rozhodných skutočností, teda okresný súd uložil obžalovanej aj podľa názoru krajského súdu primeraný a spravodlivý trest na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby vo výmere jeden rok, so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom strázenia, pretože obžalovaná doposiaľ nebola vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin. Takto uložený trest v celom rozsahu naplní svoj primárny účel z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie. Súd prvého stupňa sa náležite vysporiadal aj s nemožnosťou uloženia obžalovanej alternatívneho druhu trestu, ktoré odôvodnenie v celom rozsahu korešponduje so zistenými poznatkami o jej osobe.

S poukazom na to, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania z hľadiska jeho predmetu tvoria jeden celok, krajský súd na ďalšie vecne správne závery a presvedčivú argumentáciu súdu prvého stupňa vyplývajúce z odôvodnenia napadnutého rozsudku odkazuje, keďže sa s nimi bezvýhradne stotožnil.

Z vyššie uvedených rozvedených dôvodov teda krajský súd neopodstatnené odvolanie obžalovanej zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť n i e j e prípustná.